ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

Ο "ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ,,

— Θὰ τὰ καταφέρετε, κ. Πασσαντώ, νὰ ἐπιβληθῆτε στοὺς μαθητάς σας ; Συλλογισθῆτε ὅτι εἶσθε μόλις δεκαεπτὰ ἐτῶν, καὶ ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μαθητάς σας δὲν εἶνε μικρότεροί σας στὰ χρόνια ..Ὁ Ζαραμπὸς μάλιστα εἶνε μεγαλύτερός σας κατὰ λίγους μῆνες... Καὶ εἶνε, ξέρετε, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἄτακτους μαθητὰς τοῦ σχολείου. Μέσα στὴ τάξη, τέλος πάντων,ὑποθέτω πὼς θὰ τὰ καταφέρετε... Θὰ σᾶς βοηθήσω, ἄλλως τε, κι' ἐγὼ σ' αὐτό, ἐὰν χρειασθῆ. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ζητῶ ἀπὸ σᾶς, εἶνε, ὅταν βγαίνετε περίπατο μὲ τοὺς μαθητάς σας, νὰ ἐπικρατῆ ἡ πιὸ ἀπόλυτος τάξις. Θὰ ὁδηγῆτε τὰ παιδιὰ δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα, στὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Καὶ ἔχω ἀπὸ σᾶς τὴν ἀπαίτηση, οἱ περιπατηταὶ νὰ μένουν ἐκθαμβοι πρὸ τῆς παραδειγματικῆς τάξεως καὶ πειθαρχίας τῶν μαθητῶν σας... Καταλαβαίνετε πολὺ καλὰ τὸν λόγο... Ἐννοῶ, ὅταν κάνετε τὴν ἐμφάνισή σας, οἱ περιπατηταὶ τοῦ δάσους νὰ λένε μεταξύ τους : «Σὲ ποιὸ σχολεῖο ἄραγε νὰ ἀνήκουν αὐτὰ τὰ παιδιά... Γιὰ δέστε μὲ τὶ σοβαρότητα, μὲ τί τάξη περπατοῦν ! Εἶνε τοῦ Λυκείου Φώλκρ... Σ' αὐτὸν θὰ πάω κι' ἐγὼ νὰ...ἐγγράψω τὸν Γιαννάκη μου !» Μὲ ἐννοήσατε, ὑποθέτω... Πηγαίνετε τώρα...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ κ. Φώλκρ, διευθυντὴς τοῦ «Λυκείου Φώλκρ», «καθωδήγησε στὰ νέα του καθήκοντα» τὸν νεαρὸ ὑφιστάμενό του, Λουκιανὸ Πασσαντώ.

Ὁ Λουκιανὸς ἄκουγε ἀφηρημένα τὶς «συμβουλές» τοῦ διευθυντοῦ του.Ἡ λεπτὴ καὶ καλλιτεχνική του ψυχὴ ἐπαναστατοῦσε στὸ ἄκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν ποὺ ὁ καθένας τους ἔκρυβε κι' ἀπὸ ἕναν ὑπολογισμό. Ὅσο γιὰ τοὺς μαθητάς του, ὁ Λουκιανὸς δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ὑποφέρῃ. Οἱ περισσότεροι ἀνῆκαν σὲ οἰκογένειες νεοπλούτων καὶ ἦσαν — ὅπως αὐτὸς ὁ Ζαραμπὸς π.χ., — τρομερὰ ἀνάγωγοι καὶ κακομαθημένοι.

— Ὡραίους περιπάτους θὰ κάνω μὲ τὰ πρόστυχα αὐτὰ παιδιά, συλλογιζόταν ὁ Λουκιανός. Θὰ μοῦ χαλάσουν ὅλην τὴν ποίησιν τοῦ Δάσους τῆς Βουλώνης..

***

Ἄ ! ἦταν πραγματικὰ ἄτυχος στὴ ζωή του ὁ φτωχὸς Λουκιανός... Κι' ὅμως, εἶχε γνωρίσει πλούτη καὶ πλούτη... Ἔξαφνα, μιὰ μέρα, ὁ πατέρας του ἔχασε ὅλη του τὴν περιουσία. Ὁ Λουκιανός, δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα καλὰ καλὰ τὰ δεκαεφτά. Ἀναγκάσθηκε ὡστόστο ν' ἀφίσῃ τὶς σπουδές του στὴ μέση καὶ νὰ ριχτῆ στὴ βιοπάλη.

— Μπόρα εἶνε, θὰ περάσῃ ! ἔλεγε ὁ πατέρας του. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ μπορέσωμε νὰ περάσωμε ὅπως—ὅπως δυὸ— τρία χρόνια... Κατόπιν, ἡ κατάστασίς μας θὰλλάξῃ...Γιατὶ νοιώθω ὅλη τὴ δύναμη νὰ ξαναποκτήσω τὴν περιουσία μου... Καὶ θὰνατείλουν πάλι μέρες λαμπρὲς γιὰ μᾶς...

Ναί. Τὸ ζήτημα ἦτον νὰ περνοῦσαν τὰ δυὸ—τρία αὐτὰ στενόχωρα χρόνια, μ' ἀξιοπρέπεια καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ μάθῃ τὸν ξεπεσμό τους. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Λουκιανὸς ζήτησε νὰ προσληφθῆ ὡς ἐπιμελητὴς στὸ Λύκειο Φώλκρ, ὅπου κανεὶς ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸν ἀνεκάλυπτε.

Ἄ, ἡ παληὲς λαμπρὲς ἡμέρες !... Οἱ περίπατοι, τὰ κυριακάτικα πρωϊνά, στὸ δάσος, ἡ ἱππασίες, τὰ κοριτσίστικα γέλοια πίσω ἀπ'τὰ δέντρα, ἡ Μαρία Λουΐζα Μερσιέ.

Πότε λοιπὸν θὰ ξαναγύριζαν τὰ εὐτυχισμένα αὐτὰ χρόνια, μακρυὰ ἀπ'τὰ κακομαθημένα παιδιὰ τοῦ Λυκείου Φώλκρ, μακρυὰ ἀπὸ τὶς ἀπογοητεύσεις καὶ τὶς στερήσεις ;...

***

Ὁ ἀντιπαθητικώτερος ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Λουκιανοῦ, ἦταν ἀσφαλῶς, αὐτὸς ὁ Ζαραμπός. Ἕνα σωστὸ κτῆνος ! Χοντρός, ὁλοστρόγγυλος, γεμᾶτος λίπος, διαρκῶς εὔθυμος, μὲ τὴν ὄρεξη πάντα ἀνοιχτή, ἕτοιμος νὰ θαυμάσῃ ὁποιαδήποτε κουταμάρα τοῦ γέρω — Φώλκρ.

Ὁ Φώλκρ τὸν συμπαθοῦσε ἐξαιρετικά.Τοῦ χρησίμευε, βλέπετε, ὡς... ζωντανὴ ρεκλάμα τοῦ Λυκείου του. «Βλέπετε πῶς τρέφομε τοὺς μαθητάς μας», ἔλεγε στοὺς γονεῖς τῶν νεογραφομένων μαθητῶν, δείχνοντάς τον. Ὁ Λουκιανὸς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ὑποφέρῃ.

***

Τέλος,ἔφθασε καὶ ἡ Πέμπτη.« Ἀπὸ τὶς 12 μέχρι τῆς 1.30′ : περίπατος»ἔγραφε τὸ πρόγραμμα τῆς τάξεως τοῦ Λουκιανοῦ.

Ὁ καιρὸς ἦτανθαυμάσιος.Οἱ μαθηταί,ὑπὸ τὴν ὁδηγία τοῦΛουκιανοῦ,περπατοῦσαν ἀργὰ ἀργά, στὴ γραμμή. Μπρὸς πηγαίναν οἱ μικρότεροι καὶ πιὸ πίσω οἱ μεγάλοι.Ὁ Ζαραμπὸς ἐρχότ ν τελευταῖος,δίπλα στὸν «Δ α σ κ α λ ά κ η»καθώς,περιφρονητικά,ἀποκαλοῦσε τὸν Λουκιανό. Μουρμούριζε ὁλοένα, ρίχνοντας πρὸς τὸν Λουκιανὸ διάφορες πειραχτικὲς φράσεις μὲ προσβλητικὰ ὑπονοούμενα. Ὁ Λουκιανὸς ὅμως ἔκανε πὼς δὲν ἐπροσεχε καὶ περιφρονητικὰ ἐσιωποῦσε.

Ἔφθασαν ἔτσι ὡς τὴν ὁδὸ Σουρένης. Ἐκεῖ σταμάτησαν λίγο γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦν.

Ἡ ἄνοιξι ξεχύνοταν παντοῦ τριγύρω ὁλόανθη. Ὁ Λουκιανὸς ἀνάπνεε βαθὺ τὸ μυρωμένο ἀγεράκι, καὶ μὲς στὸ κεφάλι του γεννιόντουσαν ρίμες, στίχοι ποιήματα...

Ἔξαφνα, ἔννοιωσε δυὸ χέρια νὰ σκεπάζουν τὰ μάτια του.

— Ἀφῆστε με ! διέταξε, φανταζόμενος πώς θᾶταν πάλι φάρσα κανενὸς κακομαθημένου μαθητοῦ.

— Ὥστε ἔχουμε τὰ νεῦρα μας σήμερα ! τοῦ ἀπήντησε μιὰ κρυστάλλινη φωνή.

Ὁ Λουκιανὸς ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὰ χέρια, ἐγύρισε καὶ χλώμιανε. Μπροστά του βρισκόταν ἡ δεσποινὶς Μαρία Λουΐζα ! Φοροῦσε ἕνα φόρεμα τριανταφυλλί, ποὺ τὴν ἔκανε ὁμορφότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ὁ Λουκιανὸς τἄχασε.

— Συγχωρῆστε με... κατώρθωσε ν' ἀρθρώσῃ. Νόμιζα...

— Ὥστε κάνετε τὸν «περίπατό» σας ;... εἶπε ἡ Μαρία Λουΐζα μὲ νάζι. Φτωχέ μου φίλε... Δὲν φαίνεσθε νὰ διασκεδάζετε πολύ... Κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα πὼς εἴχατε τελειώσει τὸ σχολεῖο...

«Μὴν πάῃ καὶ μάθῃ, πρὸ παντός, ὅτι εἶμαι δάσκαλος στοῦ Φώλκρ...», σκέφθηκεν ὁ ἄμοιρος Λουκιανός.Καὶ συγχρόνως εἶδε τὸν Ζαραμπὸ ποὺ τοὺς κοίταζε ἀπὸ μακρυὰ καὶ γελοῦσε.

— Πρέπει νὰ σᾶς ἀφήσω...,ψιθύρισεν ὁ Λουκιανός.

Ἡ Μαρία Λουΐζα ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸν ἀφίσῃ ἔτσι. Ἡ γκουβερνάντα της μάλιστα, ποὺ ἐρχόταν πιὸ πίσω, ἐκάθισε ἀναπαυτικὰ σ' ἕνα πάγκο, περιμένοντας νὰ τελειώσῃ ἡ συνδιάλεξις.

— Τί γίνεσθε λοιπόν ; ἄρχισε νὰ λέῃ ἡ Μαρία Λουΐζα. Δὲν φαίνεσθε πιὰ πουθενά... Καταλαβαίνω ὅμως τώρα... Εἶσθε «ἐσωτερικὸς» μήπως ; Πῶς σᾶς φαίνεται ἀλήθεια τὸ φόρεμά μου ; Σᾶς ἀρέσει ;... Θὰ πᾶτε φέτος τὸ καλοκαῖρι στὴ Νορμανδία ; Σήμερα ὀχτὼ δίνω ἕνα τσαϊ σπίτι μου. Σᾶς παρακαλῶ. Θὰ εἶνε ἡ Μάρθα, ξέρετε ἡ Μάρθα, ἡ Ζὰν καὶ ἡ Ζερμαίν !... Οἱ συμμαθηταί σας δὲν μ' ἀρέσουν διόλου-κανένας τους δὲν ἔχει σίκ... Κ' ἐγὼ ποὺ θαρροῦσα πὼς εἴχατε ξεμπερδεύσει μὲ τὰ σχολεῖα...Τί νὰ γίνῃ τέλος πάντων. Θάρρος καὶ ὑπομονή... Καὶ νὰ ἐργάζεσθε πολύ, γιὰ νὰ ξεμπερδεύσετε τὸ ταχύτερον !...

Ὁ Λουκιανὸς στεκόταν πάνω σ' ἀναμμένα κάρβουνα. Ἔβλεπε δίπλα του,τὸν Ζαραμπὸ ποὺ τἄκουγε ὅλ' αὐτὰ καὶ ποὺ τέντωνε τ' αὐτιά του γιὰ νὰ μὴ χάσῃ οὔτε συλλαβή...Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφθανε αὐτό, οἱ μαθηταὶ τριγύρω κάναν περιγελαστικὰ νεύματα μεταξύ τους, τσιρίζαν σαρκαστικά, σπρώχνονταν μὲ τὸν ἀγκῶνα, καὶ φέρνονταν σὰ νὰ μη τὸν λαμβάναν ὑπ' ὄψη. Ἦτον τὸ σκάνδαλο, ἡ καταστροφή... Μὲ κάθε τρόπο ἔπρεπε νὰ ξαναβάλῃ τάξη στὸ «κοπάδι»...

— Μαρία Λουΐζα..., ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ Λουκιανὸς μὲ πνιγμένη φωνή, πρέπει νὰ σᾶς ἀφίσω... Δυστυχῶς εἶμαι ὁ...

Ἀλλ' ἔξαφνα,ὁ Ζαραμπὸς ὀρθώθηκεν ἐμπρός του καὶ τὸν διέκοψε.Ἦταν τώρα ἕνας Ζαραμπὸς ὀλλαγμένος,μὲ μιὰ λάμψη τρυφερὴ καὶ τσαχπίνικη στὰ μάτια, μὲ μιὰν ἔκφραση κομψὴ κι' ἀδέξια ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ πάει νὰ κάνῃ μιὰ φάρσα καὶ συγχρόνως μιὰ καλὴ πράξη. Χαιρέτησε εὐγενέστατα τὴν Μαρία Λουΐζα καὶ τῆς εἶπε

— Σᾶς ζητῶ συγνώμη δεσποινίς, ἀλλὰ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπιτρέψω νὰ παραταθῆ περισσότερη ὥρα ἡ συζήτησίς σας... Μὲ συγχωρεῖτε... Ἔ, σεῖς κεικάτω ἐμπρός !... Στὴ γραμμή !...

Καὶ ἀπευθυνόμενος στὸν κατάπληκτο ἀκόμη Λουκιανό, ποὺ τὸν κοίταζε μὲ μάτια γεμάτα χαρὰ κι' εὐγνωμοσύνη,ἐπρόσθεσε :

— Καὶ σεῖς Πασσαντώ, πηγαίνετε γρήγορα νὰ μπῆτε στὴ γραμμὴ μαζὶ μὲ τοὺς συμμαθητάς σας, γιατὶ ἀλλιώτικα θὰ βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ σᾶς ἐπιβάλλω νὰ ἀντιγράψετε διακόσιες φορὲς τὴ φράση: «Κ ο υ β έ ν τ ι α ζ ε τ ὴ ν ὥ ρ α τ οῦ π ε ρ ι π ά τ ο υ.»

Ἀνρὶ Ντυβερνοὺα

— Σᾶς ζητῶ συγνώμην δεσποινὶς ἀλλά...